

...když se ztrácí kontrola...

Film Antona Corbijna *Control* jsme nyní mohli v Brně vidět na několika místech, mj. na festivalu MOFFOM, který konečně doputoval i do jihomoravské metropole. Pokud se chcete ponořit do atmosféry přelomu 70. a 80. let, kdy existence nebylo jen prázdné slovo a hudba jen noty, máte tedy jedinečnou příležitost.

Dlouho jsem přemýšlela, jak film uvést – jde totiž o dílo, o kterém nemusíte říkat nic bližšího hudebním fajnšmekrům, kteří se snaží jít v hudbě pod povrch. Celý film je propletenecem několika výrazných hudebně motivovaných fenoménů a vyžaduje znalost alespoň některého z nich. Corbijn, Tony Wilson, Joy Division, Factory... pro koho nejsou tato slova cizí, má jistě i představu, jaký filmový zážitek očekávat.

Ovšem i „ryze filmoví“ fanoušci si ve filmu přijdou na své. *Control* je prvním celovečerním filmem Antona Corbijna, ten doposud proslul jako fotograf a tvůrce videoklipů hudebních skupin. Jeho jméno je spojované zejména s U2, Nirvanou, či Depeche Mode. Ovšem velmi těsně je provázaný právě s Joy Division, u jejichž vzniku byl (a naopak fotografie, kterou s nimi nafotil, odstartovala britskou část jeho kariéry). Corbijn si vytvořil svůj specifický styl, který je zřetelný na každém záběru – jako byste si prohlíželi album fotografií. Tento dojem zesiluje i fakt, že film byl původně natočen na barevný materiál a poté předělán na černobílou, vznikla tak zvláštní atmosféra, která spolu s hudbou výstižně zachycuje období vzestupu a pádu Joy Division.

Ale pozor, *Control* není filmem o kapele Joy Division, je filmem o (a pro) Ianovi Curtisovi. Přestože scénárista Matt Greenhalgh hledal inspiraci a vzpomínky mezi zbývajícimi členy kapely (kteří tvoří hudební formaci New Order) a podařilo se mu získat i výpověď Annik Honoré – Curtisovy milenky, vychází zejména z biografické knihy (*Touching from a Distance*) Deborah Curtisové – Curtisovy manželky a osudy ostatních členů kapely jsou tak upozaděny. Pokud by chtěl divák obšírnější znázornění éry slavné Hacienda (hudební klub v Manchesteru, z něhož vycházeli hudební ikony 80. let), měl by spíše zvolit film *Nonstop party*, který se věnuje právě tomuto klubu a jeho nejslavnějšímu období, za kterým stál zejména producent Tony Wilson, ten, který se mj. koproducentsky podílel na snímku *Control* a ten, který Joy Division objevil nejprve sám pro sebe a následně pro celý svět.

Srovnání tohoto filmu s filmem Nonstop Party (jak s oblibou činí mnoho recenzentů) je tedy scestné, byť oba zachycují stejné období, způsoby, jak vznikly a jak o tomto období vyprávějí, se velmi liší...Control je (možná trochu zidealizovaná – ale kdo z očitých svědků by si mohl onu éru drog a vyhrocených emocí pamatovat přesně!) vzpomínka na jednu výraznou postavu hudebního světa.

Diváka provádí sedmi posledními roky jeho života, během nichž se z bezstarostného „beatnického“ mladíka, stává nejprve až moc mladý manžel a poté depresivní zpěvák až moc rychle slavné kapely, který se potácí mezi epileptickými záchvaty a hledáním sebe sama.

Přes jistou idealizaci a romantizaci narace, film působí velmi uvěřitelně a skutečně a zásluhy na tom má téměř každý; kameraman Martin Ruhe, kterému se podařilo vystihnout prostředí malého provinčního anglického městečka, kde se jakoby mimochodem zrodila legenda, Sam Riley, představitel hlavní role, díky němuž máte občas pocit, že sledujete opravdového Curtise, s jeho gesty, pohledy i celkovým vyzářováním (mj. on i zbylí představitelé hudebníků ve filmu sami hrají i zpívají). Celým filmem prostupuje nadšení a zapálení pro věc, což nebývá v dnešní době tak časté.

Na závěr snad už jen rada: Pohodlně se usad'te a dobře poslouvejte hudbu, která i v dnešní době budí silné emoce, dobře si prohlížejte černobílé fotografie a zkrátka si uživejte atmosféru, která z filmu dýchá. Vy i film si to zasloužíte.